

Zoetgevooid en onbeschaafd de kunst van het vertellen

(Leuven heeft een blote, bronzen vrouw waar op donderdagnacht zatte studenten op kruipen. Zij drijft en heet de Fiere Margriet.)

Niemand heeft mij leren zingen maar men leerde mij vertellen.

Mijn vader kon als geen ander verhalen vertellen, met ons vijven hingen wij menig avond aan zijn lippen. Hij vertelde over bloeddorstige wolven, kannibalen en schizofrenie. Zijn lugubere parabels gingen vaak van kwaad naar erger en eindigden bijna nooit met 'ze leefden nog lang en gelukkig'. Wanneer wij dan met onze ogen half toe en een laatste inspanning om te luisteren wegdroomden, suste hij ons met zijn prachtig timbre in slaap met een lied over verkrachting*.

Hij vertelde met uiterste voorzichtigheid, wij waren nooit bang, wij hadden nooit nachtmerries. Behoedzaam hield hij ons in het oog, als we het niet begrepen kon hij het zo doorzichtig toelichten, hij verhelderde alle karakters, zodat we ook empathie zouden hebben met de slechteriken en gaf de helden een geheim, een schandelijk verleden of een rolstoel. Hij liet nooit delen vallen, hij vertelde altijd alle geïsoleerde, gruwelijke vertakkingen van het verhaal, maar kon op zijn eigen manier de woorden omwentelen dat zelfs 'het parfum' geschikt was voor kinderen.

Zijn stem is als een kaakharp, zo lieflijk en charmant, hij mocht nog schreeuwen over het vergaan van onze eigen wereld, hij mocht nog griezelen over de spinnenkoppen die 's nachts in onze monden paren en hun achtpotige zuigelingen nesten in onze slokdarm, hij mocht nog praten over onze verbitterde, liefdeloze voorvaderen die ons vol afgunst en wrok achterlieten in het elzenbos. Wij bleven enkel stil luisteren naar de intimiteit van zijn horror en glimlachten omzwaachteld in de extravagantie en de tirannie.

Iedere winter vluchtten wij naar Egypte, het land van de slaven. We waren er echter niet voor de geschiedenis van het land, wij waren er voor de kleur van het zand en de geur van de zee. Volgens papa werden er in diezelfde zee kinderen gestolen door sadistische dolfijnen, en die gestolen kinderen vergaten hun ouders als ze te veel zeezout binnenslokten, maar onbevreesd dreven wij op de rode zee doch soms een geslepen stok tussen onze tenen, want stel.

Een zekere winter, ik was 10, werd ik verwaarloosd.

Mijn ouders gingen kameel rijden en het bleek te duur om mij mee te nemen. Ze lieten me achter bij een bende schoolkinderen die engelse les volgden op het strand.

Ik was wreed verlegen maar ook verveeld, de zwerm overweldigde me met vragen die ik niet verstond en het leek alsof zij iets van mij verwachtten.

Een barbaarse horde die nog nooit een verhaal hadden gehoord.

Ik besloot hun flatterende verlangen te beantwoorden met een luguber, gezongen parabel, bescheiden was ik nooit.

Ik had een lier bijdehand, die ik niet kon bespelen en zong over de Fiere Margriet, een tragische maar schone legende van mijn stad, een volksverhaal dat mij heeft bedolven in zijn overvloed aan doorgefluister en rijp geschreeuw. Ik verzong de macabere melodie, de kille woorden, de povere muziek ter plekke en ik was er van overtuigd dat de jongeren me achteraf zouden uitlachen. Met een bang hartje en een kreupele stem bleef ik zingen, mijn stemgeluid beefde bij de lage noten en kraakte bij de hoge, mijn nerveuze handen sidderden bij elk getokkel en gekietel van de lier.

De zon brandde op mijn huiverende schouders, ik voelde mijn huid verschrompelen, ik zou nog cremeren in dit schouwspel.

Het lied evolueerde tot een akelig tafereel, het choquante verhaal was onsmakelijk en misplaatst op deze zonovergoten bergen zand. Het bedeesde geluid ging vaak verloren in de wind van de zee, maar de golven konden mijn afwijkend ritme volgen. Het begon te galmen, er werd in gebruld en woest gescholden, er werd in gefloten, gelispeld, gevezeld, gevrijd en gestreeld. Het gezang werd een ruïne van stijlen, een geklitte chaos van geluid, ik durfde niet te stoppen, vol vrees voor de respons...

Het eerste moment dat ik opkeek

Mijn toeschouwers verstonden er niets van maar hingen aan mijn lippen net als wij vroeger aan die van ons vader konden kleven.

En zo werd ik moeder.

Van een groepje enkelingen die ouder waren dan ikzelf.

Verwijzingen:

Nirvana - Polly

Patrick Süskind - Het Parfum

Ghannah Lodge Nuweiba

De Fiere Margriet - stadslegende Leuven

Luka Ver Elst

Grafiek 2BA